

De Cow-Boy van Fort Bell

— PRIJS : 60 CENTIEMEN —

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen.
5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De
Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud.
(B. Hans). — 15. Op 't Verdronken Land van Saafinge. — 16. De Fee van den Kluis-
berg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19. Hugo Ver-
riest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En 't och
Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veehuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Ver-
tellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De
Jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans). —
29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdronken Stad. — 31. Het Ween-
je van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog
Grapjes. — 35. Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 37. De Vlucht in de
Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43.
De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederlijke (de
gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48. Eerlijk duurt het langst.
49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders.
(B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort).
— 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B.
Hans). — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). —
60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kin-
deren van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme —
70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. —
73. Trouwe Vriendschap. — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De
Pastoor van Lapschuur. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. —
81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op
Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. — 90.
In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 104.
Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe. — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een
Bijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Stryns). — 121. Hoog Bezoek
— 122. De wonderlijke Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — 125. De
Flinke Baanwachster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. —
130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin
van Stekene. — 134. Onrechtvaardig Gestraft. — 135. De Apostelbrokken van Rupel-
monde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouteren. —
145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De
Smokkelaars van de Zee. (J. Goddeis). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn
(B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155.
't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (tooneelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na
veel avonturen. — 161. Gered door een aap. — 162. Jan Breydel. — De slag der
Guld'n sporen. — 164. Van den dood gered. — 165. Het Pecheljongetje (J. Melants).
166. — D. Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168. Een jonge held. — 169. Jauch
Van Art. velde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. —
172. E-n avontuurlijke reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreeselijke
avond. — 175. De gevluchte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE COW-BOY VAN FORT BELL

I.

Flint, een cow-boy van fort Bell, reed door het bosch. Hij was vroolijk gestemd. Hij had in de stad, heel ver weg, paarden verkocht en een goeden prijs gemaakt.

't Waren wilde paarden geweest, die ginds op de wijde vlakte hadden rond gezworven. Flint en andere cow-boys hadden ze gevangen en gestemd. En nu zaten er goudstukken in de tasch, die aan 't zadel hing.

Flint was tien dagen weg geweest. En met blijdschap bedacht hij straks weer thuis te zullen zijn, bij zijn ouders.

Hij hield niet van de stad. Op de vlakten te zwerven, was zijn lust en zijn leven. Zijn vader had een boerderij met akkers op de prairie veroverd. Flint hielp daar mee, maar gaarne ging hij nu dagen achtereen op de jacht.

Hij was bekend als een flinken ruiter, moedig en onverschrokken. En met zijn vrienden hield hij de wilde dieren ver van de hoeven en het vee.

Daar de hoeve van zijn ouders bij de versterking Bell stond, noemde men Flint den cow-boy van fort Bell.

Niet alleen wilde dieren, maar ook roofzuchtige Indianen en verdorven blanken — vagebonden en dieven — bedreigden de rustige landbouwers. Ook met zulk gespuis had Flint reeds menigen keer strijd gevoerd.

Hij ontmoette echter dikwijls vreedzame Indianen.

't Was nu schemerig in het dichte bosch, waar een weg lag, door wagens gebaad. Flint moest nog een paar uur rijden.

Straks buiten 't woud zou het toch klaarder zijn en de twintig jarige cow-boy kon de ouderlijke hoeve nog bereiken vóór het nacht werd.

— Doe maar uw best, Dick, zei hij tot zijn trouw paard. Straks een dubbele maat haver en een goed leger en morgen en overmorgen rust.

Maar soms moest Flint zijn vaart vertragen, daar waar de takken van de boomen te laag hingen. Dan bukte hij zich om zijn hoofd niet te stooten en te kwetsen.

Aan zoo'n hindernis sprongen eensklaps eenige mannen uit het struikgewas. 't Waren India-

nen door twee blanken, met grof, ongunstig ge-laat, aangevoerd.

Flint schrok, want hij begreep dadelijk, dat die kerels op hem geloerd hadden.

Een dier blanken kende hij wel. Het was Block, een dief, een dronkaard, een doortrapte deugniet.

Block had vroeger ook binnen het fort Bell gewoond. Flint had toen bemerkt, dat Block in verstandhouding stond met Indianen die paarden kwamen rooven. En hij kloeg den verrader aan bij den kommandant van 't fort.

Block had lont geroken en bijtijds de vlucht genomen. Sedert verbleef hij bij Indianen, die toen nog dikwijls de blanken, die op de prairie land ontgonnen, het leven lastig maakten door hun roofzucht.

Flint werd dus overvallen en, eer hij kans had zich te verdedigen, van zijn paard gerukt.

De arme cow-boy voelde zich in een hachelij-ke toestand.

— Dag Flint, spotte Block. Ge hadt het niet gedacht, hé! dat we elkaar zouden ontmoeten.

— Wat wilt ge? vroeg de gevangene.

— Eerst en vooral uw tasch onderzoeken. Ik weet, dat ge naar de stad zijt geweest om paarden te leveren. En ik heb lang genoeg op u geloerd om nu beloond te worden.

— Neem het geld en laat me verder reizen, zei Flint.

Indianen hielden hem in bedwang. Verzet was nutteloos.

Block haalde het goud en zilver uit de tasch en toonde het aan zijn makkers.

— Ja, ja, zei hij, de cow-boy heeft goede zaken gedaan... voor ons.

De anderen grinnikten van begeerlijkheid en vreugde.

— Straks deelen we het, hernam Block, en hij stak het geld in den zak.

— Houd het, sprak Flint, maar laat mij nu gaan!

— Natuurlijk houd ik het geld... Doch ge hebt me gevraagd wat ik van u wil. Geld is niet alles, wat ik begeer, brave Flint! We hebben nog een andere rekening te vereffenen. Ik ben het niet vergeten, dat ge me gaarne aan de galg van het fort Bell hadt zien hangen.

— Dat is niet waar!...

— O, ge hebt me niet aangeklaagd, hé, bij den kommandant? vroeg Block.

— Dat was mijn plicht, maar ik zou uw dood niet geëischt hebben.

— Percies of ge het niet begreept dat kommandant Percy mij door een stropje zou laten kijken hebben, waar de zon opkomt! Percy is geen suikermannetje... Ik kon beenen maken, en ik was weg, toen ze me kwamen halen. Dat vondt

ge erg jammer, hé, Flint? En nu zal ik u eens door zoo'n stropje laten kijken!

De cow-boy huiverde. Hij zag op Block's ge-laai nijd en haat. En in den blik lag wreedheid. Moest hij nu sterven, hier in 't bosch?

— Block, laat me 't leven, vroeg Flint. Ge hebt mijn geld...

— Ja, en uw paard... en als ge aan een boom bengelt, neem ik ook die schoone laarzen. Ze zijn van deugdelijk leer...

— Dood me niet! smeekte Flint. Als ge iets tegen mij hebt, spaar me dan om mijn ouders. Mijn moeder heeft uw zieke vrouw nog geholpen en ze verpleegd tot aan haar dood. Block, toen waart ge zoo niet!

— Wat bazelt ge nu nog over mijn vrouw! Gij hebt me aangeklaagd en ik heb gezworen me te wreken... Wel, om uw ouders, geef ik u nog een kans uw huid te behouden...

De hoop herleefde bij den cow-boy.

Block sprak fluisterend met den anderen blanke en Indianen, die lachend knikten.

Block haalde uit het struikgewas een jong paard. Dan maakte hij aan een lang touw een strop en wierp dezen Flint om den hals.

— Dood me niet! zei de gevangene met een snik. O, denk aan mijn ouders, aan mijn moeder, die zoo goed geweest is voor uw vrouw! Wat hebt ge er aan, mij 't leven te benemen!

Block zei iets zachtjes tot de Indianen, die Flint op het jong paard tilden en dit nu meeleidden, wat dieper in 't woud. Een der roodhuiden nam het eind van het touw, dat om Flints hals zat en klom in een boom.

— Block, wees niet zoo wreed! schreide de cow-boy, die toch vreesde opgehangen te zullen worden.

— Jongen, ik zie u gaarne weenen! riep de schurk uit. Ha, nu hebt ge zoo veel moed niet, als toen ge naar den kommandant van 't fort liept om mij aan te klagen!

— Mijn arme ouders...

— Zouden die medelijden gehad hebben, als Percy mij aan de galg hadt geknoopt?

— Mijn moeder heeft u geholpen...

— Ja, ja, dat hebt ge nu al drie maal gezegd. En daarom geef ik u nog een kansje. We hebben in 't bosch zoo van die grappen... Ze kunnen goed afloopen maar ook slecht. 't Hangt van u af, Flint! Wacht even!

Block keek naar den Indiaan in den boom.

— Klaar? vroeg hij.

— Ja, antwoordde de roodhuid in zijn taal.

— Zit het stevig vast? Kom dan maar beneden...

Block ging naast het paard staan.

Hij bond Flint dan de handen op den rug en zei spottend:

— Kijk, nu kunt ge uw kracht toonen. Ge zit op het paard, met een strop om uw hals. Die strop is door het touw aan een hoogen tak vast gemaakt. Loopt het paard weg, dan kunnen er twee dingen gebeuren. Ofwel, valt ge er af, het touw spant, de strop gaat dicht... ge hangt en 't paard verdwijnt; of, ge blijft aan 't paard klemmen, en loopt dit weg, dan gaat de strop ook dicht. Het touw weerhoudt u en 't paard vlucht er ook van door en laat u bengelen. In beide gevallen zijt ge er aan, Flint. Maar ge hebt een andere kans. Blijft het paard rustig staan, onder den boom, dan blijft ook het touw slap hangen. En de strop gaat niet toe. We gaan ginder wat verder eten. Dat duurt een half uurtje. 't Paard kent ons; komt het in dat half uur terug... dan weten we dat ge bangt. En we halen uw laarzen en uw kleeren, want alle buit is welkom. Maar kunt ge een half uur lang het paard op dit plekje in bedwang houden, zoodat het touw niet spant, dan verlossen we u en sparen we u het leven.

— O, het paard zal u naloopen! riep Flint uit.

— Toon nu uw kunst eens een paard te doen gehoorzamen! spotte Block. Het is immers uw vak. Ge temt wel wilde paarden. Komt mannen, ik heb honger!

De gemeene kerels lachten.

Flint zag ze weg gaan. Hij klemde zijn voeten onder het paard en sprak zoete woorden tot het

dier... En tegelijk zond hij een bede om hulp tot God.

Het paard keek Block en zijn gezellen na en werd onrustig. Flint vreesde, dat het de mannen achterna zou loopen. En dan zou hij weerhouden worden door het aan den tak gebonden touw, en de strop toe glijden...

Hij herhaalde vriendelijke woorden, maar 't was zijn eigen rijdier, zijn trouwen Dick niet. Hij hoorde Dick, die meegeleid werd, droevig hinniken...

Flint boog en schudde het hoofd om den strop kwijt te raken, maar die lag te nauw om den hals en roerde niet. Flint wrong wanhopig de handen om de boeien te verbreken, doch dit was ook vergeefsche moeite.

En als hij gespaard bleef, moest die marteling een half uur duren.

't Paard werd steeds schichtiger onder zijn vreemden ruiters. Het snoof en wendde den kop in de richting van de plaats, waar zijn meester hun kamp opgeslagen hadden. O, het zou geen half uur blijven staan! Flint kende te goed de paarden, om hoop te behouden.

Block had gruwelijke wraak verzonnen.

't Paard begon te steigeren. Flint klemde de voeten nog strakker om het lijf van 't schuwe dier. 't Angstzweet brak hem uit.

— O, God, help mij! schreide hij luid.

Hij zag in den geest zijn goede ouders, zijn zusters Anne en Dora, zijn broeders Edmond, Walter en Benjamin. Hij zag het eigen huis. En zou hij er nooit meer weer keeren!

Als zijn broeders en kamaraden opzoekingen zouden doen, moesten ze dan zijn lijk vinden aan het touw hier in het bosch!

Dat alles schoot Flint door den geest. En die enkele minuten leken uren.

't Paard hinnikte en wilde weg.

— Stil, stil! smeekte Flint, als kon het dier zijn vreeselijken toestand begrijpen.

Flint voelde, dat het niet langer te bedwingen was... Het ging op zijn achterste pooten staan. Nog een oogenblik en het zou wild weg rennen, terug naar zijn gemeene meesters, die niet om een menschenleven gaven.

Eensklaps trad iemand uit het kreupelhout en greep het paard bij den breidel.

't Was een Indianenmeisje van ongeveer zeventien jaar...

— Stil, wenkte ze tot Flint.

Ze had een mes in de hand en vlug sneed ze zijn boeien door. Haastig wierp Flint den strop af. Hij was gered. Hij had nu wel kunnen weenen van vreugde. Snel sprong hij van het paard, dat dan weg draafde.

— Ga mee... ze mogen niet zien, dat ik u gered heb, sprak het meisje.

Flint verstond genoeg van haar taal, om haar te begrijpen. En hij volgde zijn helpster in het struikgewas. Hij had volle vertrouwen in haar. En hij moest wel verder op haar hulp steunen. Nu hij te voet was, zouden Block en zijn trawanten hem gauw ingehaald hebben, indien hij de vlucht nam en zij merkten, dat hij den dood was ontkomen.

't Meisje deed een gebaar te zwijgen.

Wie was zij en hoe kwam ze hier?

Ze volgde nu een weg door het bosch. Blijkbaar herkende ze een spoor.

Flint ging in hevige spanning achter haar. 't Was nu bijna geheel donker.

Eindelijk zag hij den schijn van een vuur. Er rond zaten Indianen.

Flint bleef staan. Geraakte hij niet van het eene gevaar in het andere? En zou het niet veiliger zijn, maar zelf zijn weg te zoeken?

't Meisje scheen zijn aarzelingen te begrijpen. Ze keerde zich om en zei:

— Ge moet niets vreezen. Wij zijn vrienden van de bleeke menschen.

En weer had Flint vertrouwen.

De Indianen keken vreemd op, toen het meisje en de blanke in 't schijnsel van het kampvuur opdoemden. Er zaten daar zeven roodhuiden, drie oudere en vier jongere. Ze rookten uit lange pijpen.

Het meisje sprak snel en rad tot hen, terwijl Flint bedeesd op een afstand bleef staan.

De oudste Indiaan bood Flint een pijp aan. 't Was een teeken van vrede en vriendschap.

Allen knikten hem toe en noodigden hem uit bij het vuur plaats te nemen.

Dankbaar deed hij het. En al moest hij zich inspannen, om de gesprekken te verstaan, toch hoorde hij nu, hoe hij van den dood gered was geworden. Deze Indianen behoorden tot een vreedzamen stam, die eerlijken handel dreef met de boeren bij de forten.

't Meisje heette Ellen. Een van haar broeders, Toddy, had zich laten verlokken met roovers mee te trekken. Ellen had haar vader gesmeekt den jongen op te zoeken en terug te halen.

En daarom was het groepje op zwerftocht. Ellen had rust, noch duur. Haar vader, broeders en eenige vrienden hadden een spoor ontdekt van zwervers, Indianen en blanken. En ze vermoedden, dat het de roovers waren, bij wie Toddy zich aangesloten had. Het troepje besloot den dag af te wachten om verder te zoeken, want het kon strijd worden tegen de schelmen.

Ellen had zich verwijderd, gedreven door het verlangen zekerheid te hebben. Ze vond het vreeselijk, dat haar broer zich zoo misdroeg. En ze hoopte hem alleen te kunnen spreken. Toddy zou wel naar haar luisteren.

Toen ze zich een eind van het eigen kamp had verwijderd, hoorde ze stemmen.

En spiedend uit het kreupelhout, zag ze Block en zijn handlangers bij Flint. Ze hoorde, welk een gruwelijk plan die schurken wilden uitvoeren. En ze besloot al 't mogelijke te doen, om den cow-boy te redden.

't Was haar gelukt. En Flint dankte haar nu hartelijk voor haar hulp.

Wat verder graasden de paarden der Indianen. En een van Ellen's broeders was bereid heden nog Flint weg te brengen tot nabij het fort Bell, waar de hoeve van den cow-boy stond.

Flint noodigde de nieuwe vrienden uit zijn ouders te komen bezoeken. En met tranen in de oogen nam hij afscheid van Ellen.

Hij reed dan op het paard van een harer broeders. Een tweede broer begeleidde hem en vond, ondanks de dichte duisternis, den weg buiten het bosch.

Daar strekte zich dan de vlakte uit. De cow-boy keek naar de sterren. En dadelijk wist hij welke richting hij volgen moest.

De paarden draafden nu snel over de vlakte en Flint had het heerlijk gevoel binnen eenige uren thuis te zijn.

II.

— Daar is het paard... ik wist wel, dat het komen zou! had Block uitgeroepen, toen het dier terug kwam. En Flint spartelt aan den boom, straks gaan we hem uitkleeden.

De schelm bleef smakelijk eten. De gedachte aan een moord hinderde hem niet. Ook de anderen lachten en maakten grappen.

Eindelijk zei de aanvoerder:

— Kom, nu gaan we Flintje eens bekijken. Hij zal thans wel zoo stijf zijn als een stok.

Een stak een harsachtigen tak aan, een fakkel, om bij te lichten. De schelmen begaven zich naar de plaats, waar ze Flint aan den strop meenden te zien.

Plots begon Block te vloeken.

— Hij is nog ontsnapt! raasde hij. Hij is geholpen geworden. Kijk, de strop is aan het touw. En hier liggen de doorgesneden banden van zijn handen...

Een der Indianen boog zich en scheen een spoor op den grond te zoeken.

— Licht beter bij, zei hij tot den fakkeldrager.

Dan beweerde hij, dat Flint geholpen was geworden door een Indiaansch meisje.

— Ha, zoo... dus hebben we burenen! riep Block nijdig uit. Daar zal Flint zitten en we halen

er hem weg. Hij is onze gevangene! Vooruit, niet getalmd! Ik wil mijn wraak!

De mannen namen hun wapens, en de Indiaan, die Ellens spoor ontdekt had en een sluwe padvinder was, wees den weg. Hij kroop soms als een snuffelende hond over den grond.

Block herhaalde telkens, dat Flint niet zou ont-
komen. Hangen moest de cow-boy!

Na een wijle bleven de schurken staan. Ze za-
gen het schijnsel van een kampvuur.

— Daar zitten de buren, fluisterde Block. De
vraag is nu, hoe sterk ze zijn.

De padvinder zou 't onderzoeken en verdween
als een sluipdier in het gewas... Hij beef gerui-
men tijd weg en vertelde wat hij zag.

— En Flint? vroeg Block.

— Dien heb ik niet gezien.

— Hebben ze hem dan al laten loopen... Zes
man... en wij zijn gevijven. We kunnen ze in
den slaap overvallen, sprak Block. Ik zal ze leeren
zich met onze zaken te bemoeien. En voorzeker
hebben ze Flint ergens verborgen in een hut. Die
cow-boy zal niet te voet in den nacht verder rei-
zen.

De bespieder vertelde, dat de groep paarden
bezat.

— Dan maken we een goeden buit, zei Block.
Dat zijn van die flauwe Indianen, welke zich aan

de boeren onderwerpen. Dat is hun zaak, maar ze
moeten zich niet in onze zaken mengen.

Er werd raad gehouden. En de schurken beslo-
ten zich te verschuilen, tot die andere groep in-
geslagen was.

Ellen was naar haar paardje gegaan. En ze
merkte, dat het dier beefde, en angst gevoelde.

— Er is gevaar, beweerde ze tot haar vader.
Er zijn misschien wilde dieren in de buurt.

— We hooren toch niets, antwoordde de oude
Indiaan.

Ellen vertelde hoe onrustig haar paard was.

— Misschien is die rooverstroep dichterbij ge-
komen, oordeelde een der broeders. Ik ga eens
voorzichtig zien.

En nu speelde hij voor bespieder. Hij kon ook
door het struikgewas kruipen.

Na een kwartier keerde hij terug. Hij was in-
gelicht. Hij had Block en zijn trawanten hooren
praten.

— Ha, die kerels willen ons overvallen, zei
Ellens vader. We zullen ze voor zijn.

— Was Toddy niet bij die mannen? vroeg El-
len.

— Neen...

— O, waar mag hij dan zwerven!

Ze was zeer bekommerd om den afgedwaal-
de broeder.

Haar vader nam nu maatregelen. Hij was een

dappere, onverschrokken man, al beminde hij den vrede.

En zijn troepje vertrok door de heesters. Ellen bleef alleen bij de paarden...

Block en zijn kornuiten dachten aan geen gevaar. Ze lagen op het gras, in hun mantels gewikkeld.

Plots hoorden ze geschreeuw vlak bij. En ze waren omringd door gedaanten. Wapens bedreigden hen.

Block beefde van angst, en bood geen verzet, want eigenlijk was hij een verachtelijke lafaard. De andere blanke sprong op. Hij kreeg een slag met een strijdbijl en tuimelde bloedend neer.

De Indianen gaven zich over. Ellens vader had touwen mee en liet zijn gevangenen binden.

Block beweerde, dat hij geen kwaad in den zin had gehad.

Maar hij hoorde hoe zijn gemeene plannen ontdekt waren geworden.

Ellens vader vroeg aan een der Indianen of deze geen nieuws had over Toddy, zijn zoon. De roodhuid, die op genade hoopte, vertelde, dat Toddy wel bij hen was geweest, maar op een nacht verdween. Hij had niet gezegd, dat hij zou vluchten.

De Indiaan bekende ook, dat Block Flint had willen dooden. De gevangenen werden naar 't

kamp gesleurd. In den nacht keerde Ellen's broeder, die Flint begeleid had, terug. Hij was mee geweest tot nabij het fort Bell. En in machteloze woede en in angst om zijn eigen lot, moest Block vernemen dat de cow-boy veilig thuis was geraakt.

III.

En ja, Flint lag op dien stond rustig te slapen. Hij had eerst zijn ouders moeten wekken, want een eind in den nacht pas, was hij op de hoeve aangekomen.

En dan had hij zijn avontuur verteld.

Hoe schrokken zijn ouders, zusters en broers! Maar ze dankten God voor de redding. En met ontroering dachten ze aan het Indiaansch meisje.

Eindelijk dan toch was Flint te bed gegaan. Vurig dankte hij God voor zijn bevrijding.

Hij sliep rustig in. Toch bleef hij 's morgens niet lang liggen.

Hoe heerlijk scheen hem nu 't leven toe! 't Leek of hij uit een boozen droom kwam. Maar al dat vreeselijke was toch echt gebeurd!

Plots ontroerde Flint. Hij zat bij moeder, in de keuken, toen hij blij gehinnik hoorde. Was dat van Dick?

De cow-boy snelde naar buiten. En ja, daar

stond zijn trouw paard en van vreugde likte het zijn meester de handen.

— Wel, beste Dick, ge zijt aan die schurken ontsnapt! zei Flint overgelukkig.

Hij vermoedde niet hoe Ellens' troep zijn paard had veroverd en het tegen den morgen liet loopen, wel begrijpend, dat het recht naar de hoeve van zijn baas zou snellen.

De ouders, de broers en zusters, allen kwamen Dick streelen! 't Was als een huisgenoot, die terug keerde.

Flint leidde Dick dan naar den stal en verzorgde het uitstekend...

Zooals we reeds verteld hebben, stond de hoeve met eenige andere bij een versterking, die fort Bell werd genoemd. Daar verbleven soldaten, die de boeren hielpen bij aanvallen van roofzuchtige Indianen, en ook nietswaardige blanken. Men was hier dagen rijdens van de naaste stad.

In het fort waren ook een kerkje en een school, en eenige winkels.

Flint ging naar het fort, om Percy, den kommandant, mee te deelen, wat er hem overkomen was. Ieder moest het aangeven, wanneer hij roofzuchtige benden in den omtrek had bemerkt.

De kommandant luisterde belangstellend toe.

— We zullen 's nachts de wacht houden, zei hij. En wee, als die kerels dichter bij durven komen.

Liever had Flint hem hooren zeggen, een klopjacht in het bosch te houden.

Maar de kommandant verwijderde zich niet gaarne ver van het fort.

Er wachtte Flint echter een verrassing. Toen hij 't fort wilde verlaten, naderden eenige Indianen, die de Amerikaansche vlag zwaaiden. Dat was een sein van vrede.

De roodhuiden mochten vreedzaam naderen. De menschen en soldaten uit het fort kwamen nieuwsgierig zien. En tot zijn vreugde herkende Flint broeders van Ellen. Hij begroette hen hartelijk.

Die mannen kwamen als afgevaardigden van hun vader. Ze deelden mee, dat Block in hun macht was. De kerel had hun willen overvallen en berooven en verdiende daarvoor straf van de roodhuiden. Maar hij had ook Flint het leven willen benemen. En daarom was Ellen's vader bereid Block aan den kommandant uit te leveren.

De overste van het fort zond eenige soldaten met een luitenant mee.

Flint noodigde Ellens broeders uit nu toch mee te gaan naar zijn ouders. Ze beloofden weldra een bezoek te brengen, maar thans vervulden ze een opdracht van hun vader. Ze overhandigden Flint het goud, dat ze in Blocks zak gevonden hadden, den prijs der verkochte paarden. Ze reden dan met de soldaten heen.

Na den middag werd Block geboeid binnen het fort gebracht. Ellens vader had de roodhuiden zelf behouden om ze voor den hoofdmans van zijn stam te leiden. De tweede blanke was in den nacht gestorven.

Block zag doodsbleek en beefde over al zijn leden. Flint vertoonde zich niet. Hij wilde den gevangene niet bespotten.

Block verscheen den volgenden dag vóór de rechtbank van het fort. De kommandant, de luitenant, twee boeren en de schoolmeester waren de rechters, want hier bestond nog geen bestuur als in de steden.

Flint werd gedaagd om te vertellen, wat er in het woud gebeurd was. Hij verhaalde het naar waarheid. Block keek nu zeer deemoedig, bekende en vroeg om genade.

— Gemeene kerel! riep de kommandant uit. Roover en moordenaar! En een eerlijk mensch zoo folteren! Ge verdient reeds straf om uw vroeger verraad. Maar dan nog Flint het leven willen benemen op zoo'n wreede wijze. 't Is duivelsch van u.

Block werd ter dood veroordeeld. Men was toen streng in de fortten. Maar men had ook dikwijls met doortrapte schurken te doen, die boeren en hun gezin vermoordden, hoeven afbrandden, het vee roofden...

Veel eerste pionniers der Amerikaansche vlak-

ten, naarstige zwoegers, hebben in de eenzaamheid vreeselijk geleden door rooversbenden.

Block zou aan de galg gehangen worden. De terechtstelling moest den volgenden morgen plaats hebben.

Somber zat Block in de gevangenis van het fort. Twee soldaten hielden er de wacht. Ze lieten den geestelijke door, die met Block wilde spreken.

In het hok hing een lantaarn, die een flauw licht verspreidde.

— Block, ik kom u op den dood voorbereiden, zei de geestelijke.

— O, vraag liever genade voor mij! smeekte de gevangene.

— Dat heb ik gedaan, maar de kommandant wil uw straf niet veranderen. Dus Block, heb geen hoop meer op dit leven. Denk aan de eeuwigheid. Morgen zult gij vóór God verschijnen, en ge weet zelf 't best dat ge veel kwaad hebt verricht. Maar voor elken zondaar is er vergeving.

— Ik wil niet sterven... ik durf niet! kermde de veroordeelde.

— Hecht niet meer aan dit leven. Ik heb den heer Percy gevraagd uw straf te verzachten...

— O, ik wil werken als een slaaf... En ik zal me beteren.

— De kommandant weigert genade... Schik u in uw lot.

De geestelijke sprak over berouw en boetvaardigheid. Hij bad luid op. Maar Block herhaalde telkens dat hij niet durfde te sterven.

Lang bleef de geestelijke bij den gevangene. Block werd kalmer en luisterde dan toch.

— Toen ge hier met uw vrouw woondet, waart ge een tijd een braaf mensch, zei de geestelijke. Toen zijt ge gaan drinken. En om geld voor drank te verkrijgen, werdt ge een dief... Maar er is vergiffenis voor oprecht berouw.

— O, had ik maar naar mijn vrouw geluisterd! riep hij wanhopig. Zij was zoo goed... en ik werd ruw en ik sloeg haar. Ik maakte ze ziek van verdriet... Door mijn schuld stierf ze.

De geestelijke troostte en bemoedigde Block. 't Was laat, toen hij heen ging. Hij beloofde 's morgens vroeg terug te keeren.

En 't was pas licht, toen hij weer de gevangenis betrad.

— Moet ik waarlijk sterven? vroeg Block. O, vraag toch genade voor mij! Ik zal me beteren!

— Straks komt de kommandant... ik zal nog eens met hem spreken... Ik vrees, dat het niet helpen zal... Denk aan de eeuwigheid, Block.

De geestelijke bleef bij den veroordeelde.

Eenige menschen troeften samen. Ze wilden de terechtstelling zien.

— Komt Flint niet? vroeg er een aan een jongen man, Walter, een broer van den cow-boy.

— Neen, Flint wil niet kijken, antwoordde Walter.

— 't Zou anders plezierig voor hem zijn Block eens te vragen, of hij het prettig vindt een strop om den nek te voelen.

— Flint is zoo niet, hernam Walter.

De kommandant verscheen met soldaten en de mannen, die in de rechtbank gezeteld hadden. De deur der gevangenis werd geopend. En soldaten brachten Block buiten.

De geestelijke vroeg aan den kommandant:

— Is het niet mogelijk toch genade te verleen?

De heer Percy schudde 't hoofd.

— Neen, antwoordde hij. Ik zal een voorbeeld stellen. Er zijn binnen het fort nog kerels, die wel eens het gedrag van Block zouden willen volgen. Ze zullen nu een waarschuwing krijgen.

— Ik zal me beteren! riep Block. Laat me werken, met een ketting om mijn lijf... Ik heb berouw...

— Ge zult uw straf ondergaan, besliste de kommandant. Ge hebt u een onmensch betoond, door zoo'n wraak te bedenken tegen Flint. En ge zwierft met Indianen rond om eerlijke blanke menschen te berooven.

De geestelijke plaatste zich naast Block en zei:

— Aanvaard de straf als een boete voor al het kwaad. En hoop nu alleen op God.

Block wankelde van vrees. Soldaten grepen hem vast. Ze duwden een zwarten kap over zijn hoofd.

En zoo werd de veroordeelde naar de galg geleid. De kommandant las hier het vonnis voor. De geestelijke bad luidop.

En toen werd de straf voltrokken.

Block werd dadelijk begraven. De menschen gingen heen...

Flint was dien morgen met de paarden van zijn vader naar de vlakte gegaan en liet er de dieren grazen... Hij had de straf van Block niet willen zien.

Een week later kwam Ellen met haar vader en broers bij Flint's ouders op bezoek. Ellen vertelde, dat Toddy waarlijk bij de bende van Block was geweest, maar die spoedig verlaten had. Hij wilde toch geen roover worden. Hij was nu terug in 't eigen kamp, beschaamd, doch geheel veranderd. En Ellen was daarover verheugd.

Het Indianenmeisje kreeg van Flint's moeder geschenken. En haar vader kwam later voor den hoofdman van zijn stam en sloot met de bewoners van fort Bell een verbond van vriendschap.

Ellens vader.

Zoo kwam er weer vrede op de prairie.

Flint werd later zelf boer. Maar gaarne toch ging hij altijd op de jacht. Nu en dan rookte hij met de Indianen de vredespijp.

EINDE.

Met recht kan men de Sahara een zee noemen, waarin golven van zand zich op en neer bewegen, kale rotsen omhoog steken en hier en daar een case een groen eiland vormt.

Het schip, dat de reizigers door deze zandzee draagt, is de kameel. Met een last op zijn rug, kan het veertien kilometers in een uur afleggen, en dat dagen achtereen. Wanneer het plantaardig voedsel ontvangt, kan het weken lang buiten water.

Onder de kameelen is een soort, die zeer gezocht is om haar fraaien bouw en bijzonder vlugheid: dat zijn de Heriën (loopers). Arme lieden kunnen zulk een herie niet bekostigen. Vandaar dat vele woestijnbewoners met zekeren afgunst neerzagen op Ahmed, een der armsten onder hen, die echter zulk een dier bezat. Op een tocht door de woestijn ontmoette Ahmed een nog zeer jongen kameel, die een klagend geluid deed hooren, terwijl hij hongerig bij het reeds verstijfde lichaam van zijn moeder nederlag. Ahmed bracht het arme dier in zijn tent. Zijn kinderen waren er natuurlijk zeer blijde mede. Zij liefkoosden het, gaven het van hun eten en maakten een nest in een

hoek der tent. Zoo groeide het als een lid van het gezin op, deelde spijs en woning met hen. De jongens leerden het knielen, opstaan, lasten dragen en zich op bevel naar links of rechts omkeeren.

Solimin — zoo noemden zij het — was aller lieveling. Onder de burens was wijd en zijd dan ook niemand, die een herie bezat! En wat leek hij fier bij een gewonen kameel die ook Ahmed toebehoorde.

Sommigen boden hooge sommen voor het dier. Hiervan wilde Ahmed echter niets weten; wanneer men er op aandrong, werd hij zelfs boos en antwoordde:

— Denkt gij, dat ik u mijn zoon zou willen verkoopen, mijn hartekind? Evenmin geef ik mijn Solimin weg!

Solimin hing ook trouw aan hem en aan zijn gezin, hij was voor hen volzaam als een lam.

Een jaar later kwam Ahmed in de grootste benauwdheid. Hij keerde met zijn zoon Mustafa van een lange reis terug en naar de gewoonte der woestijnbewoners hadden zij zich gedurende het warmste gedeelte van den dag te slapen gelegd.

Plotseling zagen zij zich echter omringd door een troep Arabieren, die tot een vijandelijken stam behoorden. Ahmed en zijn zoon verdedigden zich, werden beiden gewond. En wat vermogen twee menschen, tegenover twaalf aanvallers? In vijf minuten was alles beslist. De vijanden

spoedden zich weg en toen Ahmedl weder tot zich zelve gekomen was, zag hij, dat men zijn kameel, zijn bagage en zijn geld had medegenomen, en dat Mustafa roerloos op den grond lag. Hij dacht dat hij dood was! Plotseling maakte Mustafa eenige beweging. Zijn vader boog zich over hem en begon hem te wrijven. Dit middel werkte.

— Zijn zij weg? vroeg de jongen.

— Ja, mijn zoon, zij zijn weg, maar zij hebben ons alles ontnomen, ook onze Solimin.

Toen vader en zoon een weinig tot rust gekomen waren, bespraken zij hun toestand. Ahmed wist een oase in de nabijheid, die zelden bezocht werd, omdat er weinig groeide.

Zij gingen langzaam voorwaarts. De vader zag hoe smartelijk zijn zoon het loopen viel, hoe hij gedurig op zijn lippen beet, opdat toch maar geen kreet van smart hem zou ontsnappen.

— O, vader, riep hij, zie eens, de roovers hebben een zak met dadels van ons verloren!

Inderdaad het was een groote zak met dadels, waarschijnlijk van den rug van een dier kameelen gegleden. De last was beiden volstrekt niet te zwaar. Toch hadden zij nog een moeilijken tocht. De arme Mustafa sleepte zich voort en daarbij viel de nacht in. Toen de morgen aanbrak, hadden zij nog niet de helft van den weg afgelegd, die hen naar de oase moest brengen. Eindelijk was de

oase bereikt. Als hemelsche muziek klonk hun het murmelen van een bron in de ooren. En hoe smaakte hun dit brakke water niettegenstaande zijn zoutachtigen smaak.

Een geheelen nacht bleven zij hier liggen in de schaduw van acasia en cactus-struiken. Zij stonden slechts op om te drinken en sliepen dan aanstonds weer in. Ze waren ziek.

In dezen toestand brachten zij drie tot vier weken door. Het scheen hun wel een jaar toe. Zij werden hoe langer hoe zwakker en treuriger gestemd. Op een morgen bleef hun slechts een dadel als gemeenschappelijk ontbijt over. Ahmed gaf ze aan zijn zoon en zeide:

— Eet voor de laatste maal. We moeten sterven.

Plotseling vernamen zij een geluid als van een klokje. Mustafa hief zich op en zeide:

— Droom ik of is het u ook niet, alsof gij het klokje hoordet van onzen Solimin?

Ginds naderde een karavaan. Voorop stapte een fraaie kemel. Het was Solimin.

En zijn laatste krachten bijeenrapend, laat de jongen een welbekend geluid hooren.

Solimin blijft staan, den kop keerend naar den kant van waar het geluid komt. Nu roept Mustafa nogmaals. Daar werpt zich het dier op den grond om zijn rijder af te werpen, en spoedt zich in snel-

len draf naar zijn meesters, voor wie hij aanstonds op de knieën gaat liggen.

— Laat ons vlug opstijgen, vader. Wij hebben geen oogenblik te verliezen, riep Mustafa, die als het ware nieuwe levenskrachten scheen ontvangen te hebben.

De roovers volgden Solimin en waren reeds dichtbij. Ze tierden luid. Stofwolken omringden vader en zoon, maar zij zaten op den rug van Solimin en pijlsnel draafde het trouwe schip der woestijn met hen weg. Na twee uren waren beiden aan alle gevaar ontkomen en op weg naar hun tent, waar hun rust en versterking wachtte. Wek een vreugde om hun terugkeer. En wanneer het mogelijk was Solimin nog meer liefde te bewijzen dan vóór dezen, dan ontbrak het hieraan niet.

En om het dier boven alle andere kameelen te verheffen, noemden zij het niet meer Solimin, maar « zegen-aanbrenger ».

E I N D E.

De boekjes der « Kinderbibliotheek » kosten nu 60 centiem. De volgende week verschijnt de roerende geschiedenis der heldin en martelares Jeanne d'Arc.